

D.B. proti Turecku

Rozsudek z 13. července 2010

Bránění ve výkonu práva na stížnost. V roce 2008 stěžovatel, iránský státní příslušník, přicestoval na území Turecka a byl ihned zatčen a umístěn do přijímajícího střediska pro cizince. 17. července 2008 Soud nařídil turecké vládě na základě článku 39 Jednacího řádu stěžovatele nevyhošťovat do 29. srpna 2008 a zároveň požádal stěžovatelova právního zástupce, aby předložil plnou moc opravňující ho k zastupování stěžovatele. 21. července 2008 právníku jednajícího jménem oficiálního právního zástupce stěžovatele nebylo umožněno navštívit stěžovatele v přijímacím středisku. Dne 26. srpna 2008 Soud prodloužil předběžné opatření ve smyslu článku 39 Jednacího řádu a požádal tureckou vládu, aby umožnila stěžovatelovu zástupci nebo jiné k tomu určené osobě, navštívit stěžovatele v přijímacím středisku, aby získal plnou moc a shromáždil informace týkající se údajného nebezpečí, které by stěžovateli hrozilo v Iránu. Dne 5. září 2008 bylo dalšímu právníku odmítnuto setkat se se stěžovatelem. Dne 8. října 2008 Soud znovu rozhodl o prodloužení předběžného opatření a o předání stížnosti turecké vládě k vyjádření se k její přijatelnosti a meritů. Dne 21. října 2008 bylo právníku umožněno navštívit stěžovatele, který podepsal plnou moc opravňující k zastupování v řízení před Soudem. Stěžovatel opustil Turecko v roce 2010 a byl mu udělen statut uprchlíka ve Švédsku.

Soud z vlastního rozhodnutí zkoumal otázku, zda Turecko splnilo požadavky plynoucí z ustanovení článku 34 Úmluvy – práva podat stížnost k Soudu. Konstatoval, že turecké orgány teprve po uplynutí třinácti dnů po lhůtě k tomu určené umožnili právníku setkat se se stěžovatelem, aby mohl podepsat plnou moc. Podle jeho názoru tak turecká vláda nerespektovala povinnost postupovat s nezbytnou péčí, aby splnila předběžné opatření, které jí bylo nařízeno podle článku 39 Jednacího řádu. Soud nemohl akceptovat námitku vlády, že stěžovatel se s právníkem nemohl setkat, neboť právník nebyl oprávněn setkat se se stěžovatelem již na začátku řízení. V důsledku této administrativní omezenosti byla stížnost ohrožena, neboť stěžovatel nebyl schopen setkat se s právníkem, podepsat plnou moc a sdělit podrobnosti k svému případu a zejména k nebezpečí, které mu hrozilo v Iránu. Bylo tak bráněno výkonu účinného zastupování stěžovatele před Soudem. Podle názoru soudu skutečnost, že stěžovatel se nakonec s právníkem mohl setkat, podepsat plnou moc a sdělit mu podrobnosti k nebezpečí hrozícímu mu v Iránu nemohla nic změnit na tom, že vládní orgány nejednaly včas a nesplnily tak své povinnosti vyplývající z článku 34 Úmluvy.

Porušení článku 34 Úmluvy (jednomyslně).